

veel triinnes. — Ta läks, andjin temmale veel leiba te peale ja minno palved ollid temmale jaotjaks.

Terve aasta läks nüüd mõda, näggin jälle paljo lõrtisjööru, näggin mõnda meest jälle te äres maas, — agga Koido Peter ennam polnud nähhja, agga middagi temmasti kuulda; siiski minna tedda ei unnustanud. Siis lõrd astus minno tappa mees ja terretas lahkeste. Ei ma tunnud, kurasin, mis tahaks. Temma sities: „Aasta eest ferjasin sin — ei ma nüüd ennam ferja, nüüd tullin tännama selle eest, mis siis mulle andsite! — Ma olen Koido Peter ja teie ollete aidanud, et jälle innimesjeks sain!” Viul olli suur rõõm tedda nähes ja liitsin Jummalat, kes temma peale hollastanud. Peter siis hallas mulle rõslima, luidas luggi sel aastal olnud ja pannen sedda luggijatt: lugsuks lühkidaalt illesse.

Peter, kui minno jõest läks olli lojo ruttomud. Te peal ärrasaddunud pojast luggedes, luida se lamber põras ja issa lotta läks, olli temma südda wäega rõõmsaks läinud. Kui Peter lüttasjese sai, leidis omma jauna tühja ollemast, fest need, kes temma järrel siina läinud ellama, ollid surnud. Ta hallas nüüd jälle jauna ehitama ja parrandama agga ei se olnud lerge osi, fest temmal ei olnud middagi, agga tahtnud leised lülla-rahwas tedda aidata waid pilgasid ja näitasid näppuga temma peale. Agga fest innimenne ei leia abbi, waid enneminne pahhanbab. Peter ei pahhendanud. Kui mõnni pilgates küsiti, kas ta läinud Samara-maal ehk Krimmis, siis vastas allandlissult: „ma olin ärra efinud, nüüd tullin issa lotta tagasi; olin surnud, nüüd haffan ellama!” Ta püdis nüüd tööd leida ja näggi ennesje töö jures suurt önnistust ollewa. Sai pea parremaid ridid ihho peale, teggi jannale ve kattulse ja ohjo ja veel jääjärrele, mis ta lõhho täita. Rahwas siis ennam tedda ei pilganud,

mitte wöttis tedda õige sõbra lombel vasto ja aitas tedda nõuu- ja teuga. Agga Peter teggi üliid töö jures ka palmet ja lugges öhto ja hommillo Jummalat janno. Selle läbbi sai wimale sindlaks selle peale, et olli armo leidnud ja pattud temmale andeks antud, needgi pattud, mis naeja ja laste vasto olli teinud. — Sel ajal surrid seal lüllas järsko mees ja naene ja läks leisi jääjärrele wolla toita, agga legi need ei tahtnud ennesje jure wöttta agga laswataoda. Siis Petris tussi hea nõu: „tahhan neid lapsje aassemele wöttta! Jummas on mulle suri asjo teinud, et ma selle wähhemoga peato redda tännama!” Kohhe wöttis neid ennesje jure ja üles mulle nüüd rõõmuga: „neist lahesti näen öiete filmaga, et Jummal veel mind armastab. Hea öppetuse wöttawad vasto, on terve ihho ja wagga melega ja sannahulelissud. Peiwast agga töösi pole taled veel pudo olnud ja lui wahhest vürmne rajule olli föndid ja murre liggi tuli, siis illa head nabrid töid sedda ja teist, — Jummal neid läätsitas! Nüüd lapsed jahha ühhe talve läinuvad kolis, ja lui öhto mulle rõgiwad mis sel päwal öppinud ja lui armajaid laulusid minno ees laulwad, — oh siid jöän lapsels nendega, siis on mul rõõm agga on la häbbi, et leige omma surja ellu järrel ni juuri ööne veel tohhin maitata!” Renda ta rätiis, weski olli filmis.

Viis aastat pärast sedda, — se on mullo tasive, — lääsin teed ja said P. tulla liggidalle. „Lähhän omveti Koido Petrit watama!” mõtsesin seal ja pea seisun temma ulje ees. Koost olli lapse hääl luulda, se lugges: „Ma tahhan jäätta mahha sind, kowval ilma ma — n. t. j.” Kui laul otja sai, lääsin siisse. Peter olli wodis haige. Ta pea olli halliks läinud, palle töowest lahvatatanud, ogga ta südda olli terwe; sedda tundsin ta lönnedest. Kals lost seisus temma jures, teise käes laulo-ramat. Peter tö-